

være nogen Indvending mod Indkomstskatten, at den ikke er absolut nøiagtig; naar den kun er retfærdigere end enhver anden Skatteligning, saa maa den nødvendigviis foretrækkes fremfor alle andre, og Ingen har driflet sig til at paaftaae, hverken under denne Behandling eller tidligere under Behandlingen af den nævnte Lov, at nogen anden Skatteligning skulde give tilnærmelsesviis saa ligelige Resultater som Indkomstskatten. En anden væsentlig Indsigelse mod denne Skat er den, at den hele Rigningsmaade er noget indviklet. Ganske vist er den indviklet, men jeg troer, man overdriver denne Indvendingens Betydning, naar man, som den værende Ordfører, mener, at det skulde være Sogneforstanderskabet saa aldeles umuligt at sætte sig ind i en saadan Lov og at anvende den paa rette Maade. Jeg skal indrømme, at det i Begyndelsen kan træffe sig, at der i mange Sogneforstanderskaber kan ske store Misgreb og store Feil ved Anvendelsen af denne Lov som ved saamange andre, men vil man blive med at indføre en Lov, indtil alle de Paagældende kunne anvende den med største Paapasselighed og Nøiagtighed, saa er det en bekendt Sag, at man ikke vil kunne indføre synderlig gennemgribende Love. Naar man blot giver en Lov, saa er der den største Rimelighed for, at den i Tidens Løb, naar den allerførste famlende Begyndelse er overstaaet, vil give gode Resultater; dette vil vist Ingen benægte, allermindst nu, da der foreligger den klareste Erfaring i saa Henseende her i Rjøbenhavn. Skjøndt jeg villig skal indrømme, at Sogneforstanderskaberne paa Landet i aandelig Udvikling staae langt under Rjøbenhavns Magistrat, saa kan jeg dog ikke troe, at de skulle staae saa særdeles dybt, at de ikke skulde kunne tillegne sig de almindelige Grundregler, der blive at anvende ved Paaligningen af denne Skat. Den værende sidste Taler gjorde ogsaa den Bemærkning til Forsvar for Formue- og Veiligheds-skatten, at den volder mindre Vanskeligheder — ja, ganske vist, den volder aldeles ingen, da den hele Rigning af Formue- og Veiligheds-skat er saa løs, at den ikke kan volde Vanskeligheder, den følger slet ingen faste Regler, saa det er den aldeles umuligt at forsynde sig mod nogenfømhelt Regel eller komme i nogen

Vanskelighed; thi det, hvortil man ansætter en Mand i Formue- og Veiligheds-skat, staaer fast, og det er aldeles ligegyldigt, hvad enten Ansættelsen er stor eller lille i Forhold til hans Indtægt; det er altsaa et meget misligt Fortrin, Formue- og Veiligheds-skatten i saa Henseende har for Indkomstskatten. Den værende Taler meddeelte os ogsaa, at Formue- og Veiligheds-skattens Anvendelse, jeg troer i en halv Snees Aar, skulde have medført visse Regler, som nu skulde være saa fortrinlige, at det var en heel prægtig Skat. Dette er en Misforstaaelse. Jeg har i sin Tid som Medlem af det Udvalg, der var nedsat for at behandle den Rjøbenhavnske Skattelov, seet nogle af de Regler, som man anvendte ved Paaligningen af Formue- og Veiligheds-skatten i Rjøbenhavn; men de Regler, man der havde, vare meget faa, og alle i høi Grad absurde. Jeg skal heraf blot nævne et eneste Punkt. Der fandtes en stor Skala, hvorefter man opstillede en gradvis Forhøielse af Skatten i Forhold til Skatteindtægten, men denne Skala var indrettet saaledes, at, naar en Mand kom op til et vist Indtægtsbeløb, jeg troer 20,000 Rbd., saa skulde han svare den høieste Skat, som Noget kom til at svare. Om en Mand ogsaa havde en Million om Aaret i Indtægt, kom han dog ikke til at svare Mere i Skat efter Formue og Veilighed. Men en saadan Regel er jo dog i allerhøieste Grad absurd, thi det er klart, at det, som en Mand har ud over et saadant Beløb — som jeg troer var 20,000 Rbd. eller en anden høi Sum — maatte han netop i fortrinlig Grad kunne svare Skat af, men deraf betalte han ikke en Skilling i Skat, og jeg er vis paa, at man i Rjøbstæderne i de Regler, man har fulgt med Hensyn til Formue- og Veiligheds-skatten, ikke i nogen Maade er kommen Retfærdigheden nærmere. Naar det værende Medlem, som jeg taler om, har anført som en stor Fortræffelighed ved Formue- og Veiligheds-skatten, at der indkommer saa Klager over Ansættelsen, og at de Forandrer, som skee i Hensyn til disse Klager, ere for Intet at regne, saa skal jeg give ham fuldstændig Medhold deri, at der vist indkommer meget saa Klager, og det af den simple Grund, at Enhver veed, at det kan ikke nytte at klage; i Forbindelse hermed staaer naturligviis, at de